

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.527 van 14 februari 2013
in de zaak A. 204.805/IX-7664**

In zake : Jean DEWIT
 wonend te 1853 Strombeek-Bever
 J. Van Elewyckstraat 92 bus 5
 waar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Buitenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 mei 2012, strekt tot de
nietigverklaring van de koninklijke besluiten van 23 februari 2012 houdende de
benoeming op het Nederlands taalkader van Frank De Wispelaere, Joost Boudry en
Theodoor Van Moer tot de graad van adviseur-generaal – klasse A4 (weddenschaal
A41) – bij de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel
en Ontwikkelingssamenwerking, met ingang van 1 april 2010.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 1 september 2012. De
verzoeker heeft de aangetekende zending met ontvangstbewijs eigenhandig
ondertekend en gedateerd.

Op respectievelijk 11 december 2012 en 26 november 2012 heeft de hoofdgriffier aan de verzoeker en de verwerende partij de mededeling ter kennis gebracht, bedoeld in artikel 14bis, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Met een brief van 26 december 2012 vraagt de verzoeker om te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 februari 2013.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, en advocaat Emmanuel Jacobowitz, die loco advocaat Patrik De Maeyer verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Beoordeling

3. Naar luid van artikel 21, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, stelt de Raad van State het ontbreken van het vereiste belang vast als de verzoekende partij de termijnen voor het toesturen van de memorie van wederantwoord of van de aanvullende memorie niet eerbiedigt.

Bij het versturen aan de verzoeker van een kopie van de memorie van antwoord heeft de hoofdgriffier te dezen melding gemaakt van het genoemde artikel 21, tweede lid, van de wetten op de Raad van State. De verzoeker heeft geen memorie van wederantwoord aan de griffie toegestuurd.

In de kennisgeving aan de verzoeker, op grond van artikel 14bis, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, is meegedeeld dat de kamer uitspraak zou doen onder aanvoering van het ontbreken van het vereiste belang, tenzij één van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen zou vragen om te worden gehoord. De verzoeker heeft gevraagd om te worden gehoord.

4. Ter zitting erkent de verzoeker dat hij de wettelijke termijn om een memorie van wederantwoord in te dienen heeft laten verstrijken. Hoe zwaar ook het gevolg en de sanctie zijn, verbonden aan de niet-naleving van zijn verplichtingen in hoofde van de verzoeker, is een dergelijke maatregel, waarbij het beroep wordt verworpen, volgens het Grondwettelijk Hof niet kennelijk onevenredig ten aanzien van de door de wetgever nagestreefde doelstelling, met name het inkorten van de duur van de rechtspleging, mede gelet op het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet in geval van overmacht kan worden gemilderd. (Arbitragehof, nr. 88/98, 15 juli 1998; Arbitragehof, nr. 143/2002, 9 oktober 2002).

Wat het niet indienen van een memorie van wederantwoord betreft, in navolging van het Grondwettelijk Hof, oordeelt de Raad van State dat voornoemde sanctie niet onevenredig zwaar is, gelet op het feit dat de hoofdgriffier, wanneer hij de verzoekende partij de memorie van antwoord meedeelt, de aandacht van die partij uitdrukkelijk vestigt op de te volgen procedureregels en op de gevolgen van de miskennis ervan.

5. In tegenstelling tot wat de verzoeker aanvoert, blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 17 oktober 1990, waarbij huidig

artikel 21 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tot stand is gekomen, dat de wetgever “stringente gevolgen” wenste te verbinden aan het niet respecteren van de termijn en dat onder geen beding een excuus voor het niet versturen van een memorie van wederantwoord zou worden aanvaard.

Dat komt neer op het instellen van een onweerlegbaar vermoeden, dat enkel door het bewijs van overmacht of onoverkomelijke dwaling ongedaan kan worden gemaakt. De enige finaliteit van de hoorzitting is bijgevolg voornoemd bewijs te leveren of aan te tonen dat geen correcte toepassing werd gemaakt van voornoemd artikel 21, tweede lid.

De verzoeker voert noch overmacht, noch een onoverkomelijke dwaling aan en bewijst evenmin dat voornoemd artikel 21, tweede lid, niet correct werd toegepast (zie onder meer: RvS, Baneton, nr. 82.235, 13 september 1999; RvS, de NV Varec, nr. 99.928, 19 oktober 2001; RvS, Roosen, nr. 116.816, 10 maart 2003; RvS, Van Hecke, nr. 221.227, 30 oktober 2012).

6. De argumentatie die de verzoeker ten gronde ontwikkelt ter zitting van 4 februari 2013 en die betrekking heeft op vroegere benoemingsprocedures, is in het kader van de huidige procedure niet ter zake dienend.

7. Er is geen aanleiding om een prejudiciële vraag te stellen, gelet op het feit dat de verzoeker deze vraag kon stellen in een vroeger procedurestuk en de door hem geformuleerde vraag reeds door het Grondwettelijk Hof werd beantwoord. Hiertoe wordt verwezen naar rubriek 4.

8. Tijdens zijn uiteenzetting komt de verzoeker terug op de zaak A. 204.806/IX-7665 waarin op 7 januari 2013 uitspraak werd gedaan in het arrest gekend onder het nummer 221.936.

Deze zaak is definitief beslecht door voornoemd arrest dat bekleed is met gezag van gewijsde, zodat de verzoeker op deze zaak niet vermag terug te komen in het kader van huidige zaak.

9. Te dezen dient te worden vastgesteld dat het vereiste belang om de gevorderde vernietiging te verkrijgen, ontbreekt.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 februari 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Daniël Moons